

РЕШЕНИЕ

№ 340

София, 25 юни 2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на десети юни две хиляди и тринадесета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ:ИВАН НЕДЕВ

ЧЛЕНОВЕ:ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА

РУЖЕНА КЕРАНОВА

при секретар: Даниела Околийска
и в присъствието на прокурора Кирил Иванов
изслуша докладваното от съдията Ружена Керанова
н. дело № 1064/2013 година

Върховният касационен съд е трета инстанция по делото, образувано по жалба на частния обвинител, против въззивно решение № 10/28.02.2013 г., постановено по ВНОХД № 1232/2012 г. от Софийски апелативен съд, с което е потвърдена осъдителната присъда на Софийски градски съд.

С касационната жалба се ангажира основанието по чл. 348, ал.1, т. 3 от НПК, като се изброяват обстоятелства, очертаващи висока степен на обществена опасност на деянието и дееца. Настоява се за отмяна на въззивното решение и постановяване на ефективна присъда. Представено е допълнение към касационната жалба, с което се претендира и касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК.

В съдебното заседание жалбата се поддържа по съображенията, изложени в нея.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Подсъдимият Д.Д. и неговият процесуален представител считат, че жалбата е неоснователна. Представено е писмено възражение по повод подадената жалба от частния обвинител.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното :

I. С първоинстанционната присъда № 260/01.10.2012 г., постановена по НОХД № 3342/2012 г., подсъдимият Д.Ц.Д. е признат за виновен в това, че на 14.02.2012 г. при управление на МПС, нарушавайки правилата за движение чл. 116, чл. 6, чл. 21, ал.1 от ЗДП и чл. 63 от ППЗДП, по непредпазливост причинил смъртта на М.Б.К., поради което и на основание чл. 343, ал.1, б. „в” във вр. с чл. 342, ал. 1 и чл. 58а от НК във вр. с чл. 373, ал.2 от НПК го осъдил на три години лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено на основание чл. 66, ал.1 от НК за срок от пет години.

На основание чл. 343г във вр. с чл. 343, ал.1, б. „в” във вр. с чл. 37, ал.1, т. 7 от НК съдът лишил подсъдимия Д.Д. от право да управлява МПС за срок от шест години.

С въззивното решение, постановено по жалба на частния обвинител Е. К., присъдата е потвърдена.

II. По жалбата на частния обвинител.

В допълнението към касационната жалба, представено в съдебното заседание от повереника на жалбоподателката, освен допълнителната обосновка на вече посоченото в жалбата основание по чл. 348, ал.1, т. 3 от НПК, се претендира и основанието за допуснати нарушения на процесуалните правила, свързани според подателя на допълнението с

неизясненост на фактите по делото. Предлага се собствено изследване на параметрите на възникналото ПТП, подкрепено с изчисления за скоростта на МПС и прочие.

Основателността на доводите за присъствието на касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК, посочени за първи път с допълнението към касационната жалба, не подлежи на преценка по същество.

Върховният касационен съд е имал повод да се произнесе, че допълнението на касационната жалба по правилата, уредени в чл. 351, ал. 3 от НПК, предполага излагането на допълнителни съображения само в подкрепа на релевираните в жалбата касационни основания. В допълнението към касационната жалба не могат да се въвеждат нови за първи отменителни основания. Посочената процесуална норма предвижда единствено допълване на вече изложени доводи, но не и право на допълнителна касационна жалба.

В този смисъл по жалбата на частния обвинител, настоящата инстанция би дължала произнасяне единствено по основателността на изтъкнатите доводи за явна несправедливост на наложеното наказание, ако въззивният съд не бе допуснал процесуално нарушение от категорията на абсолютните, за които нарушения Върховният касационен съд следи служебно.

В касационната жалба на частния обвинител се сочи, че наложеното на подсъдимия наказание е явно несправедливо, тъй като въззивният съд е приел, че е налице съпричиняване от страна на пострадалата К. Счита се още, че обществената опасност на деянието и дееца е висока и целите на закона не могат да бъдат постигнати с условно осъждане.

Така поддържаните възражения не могат да бъдат проверени, защото онази част от мотивите, в които би следвало да присъства аргументацията на втората инстанция, отнасяща се до поставените от жалбоподателката въпроси, не се намира в кориците на делото. Видно от изготвения съдебен акт, хронологията на изложението в мотивите е последователна до лист 30 от делото. След изразеното несъгласие на апелативния съд със заключението на

първата инстанция (приела липса на съпричиняване от страна на пострадалата), тази хронология е нарушена, тъй като изречението е останало незавършено, а следващата аргументация (лист 31 от делото), няма връзка с предходния абзац. Всъщност, в мотивите на решението отсъстват и онези съображения, които отразяват виждането на този съд за част от обстоятелствата, предвидени в чл. 54 от НК, и относими към индивидуализацията на наказанието.

Липсващата част от мотивите на решението може да се дължи на различни причини. От една страна, технически пропуск, макар че в случая е спазена поредността на номерацията на постъпилите и съставени по делото книжа (чл. 92, ал.6 от ПАРОВАС), съответна на отразения общ брой на съдържимите листа при приключване на делото във втората инстанция, а именно 38 листа – виж, отбелязването от секретар, подписано и подпечатано. А от друга, неаргументиране изобщо на извода за приноса на пострадалата и значимостта на това обстоятелство за индивидуализацията на наказанието, респективно необсъждане на обстоятелствата, които имат отношение към степента на отговорността. И в двата случая обаче за Върховния касационен съд отсъства възможност да отстрани този недостатък, защото не може да попълни липсващите мотиви. Така настоящата инстанция е препятствана да упражни правомощията си и да провери основателността на направените възражения от частния обвинител, оспорващ именно приетото от въззивния съд наличие на съпричиняване от страна на пострадалата, както и оценката му за степента на обществена опасност на деянието и дееца. Фактори, които безспорно имат значение и при разрешаването на въпроса за начина на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

Налице е касационното основание по чл. 348, ал.3, т. 2 от НПК. Допуснатото нарушение следва да бъде отстранено, а процесуалният механизъм за това е редът, предвиден в чл. 354, ал.1, т. 4 от НПК - отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

С оглед изложеното и на основание чл. 354, ал.1, т. 4 от НПК,
Върховният касационен съд, първо наказателно отделение,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ въззивно решение № 10/28.02.2013 г., постановено по
ВНОХД № 1232/2012 г. от Софийски апелативен съд.

ВРЪЩА делото на ново разглеждане от друг състав на апелативния
съд от стадия на съдебното заседание.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.